

Τεμάτιο Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τεμάτιο Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 20 Δεκεμβρίου 1892

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 23

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, (μετὰ εἰκό-
 νων, μετάφρ. Β'. — Ο ἸΠΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἑ-
 κτόρου Μαλώ, μετάφρ. Κ. — ΗΤΟ ΑΘΩΑ, διήγημα ἐκ τοῦ
 Ἰταλικοῦ Π. Α. Βάλδν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κ.τ., κτλ.

Μ Α Ρ Κ Ε Λ Ι Ν Α

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

Βοήθειαν, ἐφώνησε, βοήθειαν!... Πνίγομαι, ἀποθνήσκω!!! (Σελὶς 149).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Θα έτρομάζετε εκ των σκέψεων αίτινες μοι επέρχονται, κύριε, αν ήδυνασθε ν' ανεγινώσκατε έντός τής καρδίας μου.

— Καί προς τί, δια μίαν πληγήν, ή οποία ούτε σοβαρά μάλιστα φαίνεται, διότι αισθάνομαι έμαυτόν καλλίτερα, προς τί λέγω, τὸ μελοδραματικόν αυτό ύφος; Μή τυχόν σκέπτεσθε ότι υπήρξα τὸ θύμα αποπείρας δολοφονίας;

— Ίσως.

— Λοιπόν, έστω, υποθέσατέ το.

— Τότε, διατί δέν καθιστάτε ένήμερον τήν δικαιοσύνην; ..

Ἡ λέξις «δικαιοσύνη» είχε τήν ιδιότητα τοῦ νά συγκινή παραδόξως τὸν Δαγκέρ. Ἐταράχθη.

Ἀπέμεινε σιωπηλός, τὸ ἐξηγριωμένον του βλέμμα περιεφέρετο ἀπὸ τοῦ Γεραρδου εἰς τὰ ένδύματά του.

Καί εἰσώπα.

— Αυτό, κύριε, εἶπεν έν τέλει, ἀφορᾷ ἐμέ καί μόνον. Εἶμαι κύριος τῶν πράξεών μου. Ὑποθέσατε ότι υπήρξα τὸ θύμα αποπείρας δολοφονίας.

— Ὑπάρχει έννοχος, πρέπει νά τιμωρηθῆ.

— Εἶμαι ὁ μόνος κριτής τούτου, σὰς ἐπαναλαμβάνω. Ὑποθέσατε τούτο προσελθόν ἀπὸ ἐκδίκησιν... Ὑποθέσατε ότι ή ἀποπείρα δέν ἐγίνετο ἐπί λόγῳ κλοπῆς ἀπλῆς, ἀλλά ἐκ λόγων ἀτομικῶν μεταξύ δύο ἀνδρῶν ... υποθέσατε τέλος, — κουράζομαι νά ἡμιλιῶ τόσον, — ότι πρόκειται περὶ τιμῆς τρίτου προσώπου, περὶ γυναικός, αν ἀγαπᾷτε... δέν βλέπετε έν τοιαύτῃ περιπτώσει ότι τὸ μυστικόν δέν νά ταφῆ μεταξύ τῶν δύο ἀνδρῶν ... τοῦ πληγωθέντος καί τοῦ ἄλλου; ...

Ὁ Γεράρδος ήτένισε προσεκτικῶς τὸν Δαγκέρ.

Ἀναμφιβόλως, ὅ,τι εἶπεν ήτο πιθανόν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὰ λεγόμενά του ήσαν ἐπιτηδείως ἐξευρημένα ... Ἄλλ' ήσαν ή ἀλήθεια;

Ὁ ἱατρός ἀμφέβαλλε περὶ τούτου.

Ἀπόρασιν ἔλαβε νά διαλευκάνῃ τοὺς ένδοιασμούς του.

Πρὸς τὸ παρόν, δέν εἶχεν ή ν' ἀπεσύρετο.

Ἄλλ' ἀπερχόμενος, δέν ἐλησμόνησε νά παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τήν σφαῖραν.

— Θα παραγγείλω εἰς τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κ. Βωφόρτ νά προσέχη μὴ λάβῃτε ἀνάγκην τινός πραγματος. Θα σὰς στείλω έντός τῆς ἡμέρας μίαν νοσοκόμην.

— Ἡ νοσοκόμος θα μοι εἶναι ἐπαρκής. Αἰσθάνομαι ότι θ' ἀποκοιμηθῶ καί περιττός μοι εἶνε ὁ θαλαμηπόλος.

— Ἐστω. Θα τῷ συστήσω έν τούτοις νά μὴ ἀπομακρυνθῆ τοῦ μαγειρείου με τὸ ὅποιον συγκινωνεῖ, νομίζω, ὁ θάλαμος σὰς διὰ κωδωνίσκου. Εἰς τρόπον ὥστε με πρώτῃν πρόσκλησιν...

— Ἐυχαριστῶ, ἱατρέ, προνοεῖτε περὶ ὧλων.

— Θα ἐπανέλθω αὔριον τὸ πρωί.

— Θα μ' εὔρητε εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, ἐλπίζω.

— Ἐγὼ εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος, κύριε Δαγκέρ. Ἐντάμωσιν! ...

Καί ἐπῆλθε.

Συνέστησεν εἰς τὸν Γιάννην νά μὴ ἀπομακρυνθῆ.

Ὁ Δαγκέρ, καθ' ήν στιγμήν ὁ ἱατρός ἐκλείσει τήν θύραν ήνόρθωσε τήν κεφαλὴν ήνα τὸν ἀκούσῃ ἀπερχόμενον.

Ἡ ὄψις του, πελιονή εκ τῆς μεγάλης ἀπωλείας αἱματος ήν ὑπέστη, ἐνεψυχώθη έν τούτοις ήδη. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἱατροῦ ἐφαίνετο ἀποδίδουσα αὐτῷ τήν ἀναπνεύσιν καί τήν ζωήν.

Ὡς ἐβεβαιώθη ότι ὁ Γεράρδος δέν θα ἐπέστρεφεν, ήγέρθη βραδέως μετὰ κόπου.

Ὅτε εὔριθη ὄρθιος, ἐκλονίσθη, ή ἀδυναμία του ήτο ὑπέρμετρος.

Ἐφερε τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τῷ ἐπῆλθε σκετοδίνη.

Ἠναγκάσθη νά ἐξαπλωθῆ δι' ὀλίγα λεπτά ἐπί τῆς κλίνης.

Εἶτα διέτρεξε τὸν θάλαμον, ὑποβασταζόμενος εκ τῶν ἐπίπλων, ἐκλείδωσε τήν θύραν.

Βέβαιος ότι παρ' οὐδενός θα ήνωχλεῖτο, ἔλαβεν έν πρὸς έν τὰ ένδύματα ἀτινα ἀπέθηκεν ἐπί τινος γωνίας, τὰ ἐξήτασεν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὀυοντος ήλίου τὰς εἰσοδούσας διὰ τοῦ παραθύρου.

— Ἄν τ' ἀνεύρισκον αὐτά, ἐψιθύρισε, πῶς θα ἐδικιολόγουν τήν κατάστασιν εἰς τήν ὅποιαν εὔρισκονται ... Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι θ' ἀνεκάλυπτον ἐπ' αὐτῶν τὸν πλὸν τοῦ δάσους τῆς Ἀλλάτης. Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος ἱατρός τὰ πάντα εἶδε, καί με ἐπιμονήν ή ὅποια πολὺ μ' ἐστενοχώρησε. Ἄλλὰ τίποτε δέν ἀντελήθη. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδέν θα ἐκστομίση. Καί ἔπειτα, αν θελήσῃ νά παραβῆ ὅ,τι τὸ ἐπάγγελμά του τῷ ἐπιβάλλει, ἔχω μέσον διὰ τοῦ ὁποίου νά τὸν ἐμποδίσω νά ἡμιλήσῃ...

Ἀπέμεινε ρεμβώδης ἐπί πολὺ, τήν κεφαλὴν κλίνων ἐπί τοῦ στήθους.

— Ἀλλόκοτος τύχη! ἐψιθύρισε ... Ὁ Γεράρδος εἶνε υἱός μου! Καί εὔρισκομαι εἰς χεῖρας του... Θα ήδύνατο νά με καταστρέψῃ, εἰν ἐμάντευεν! ἀλλ' εἶτε μαντεύση εἶτε μὴ, θα σιωπήσῃ... Ἐμπρός, ἀς ἐξαφανίσωμεν πρὸ παντός ἄλλου πᾶν τὸ ἱκανόν νά προδῶσῃ τήν πληγήν μου...

Οὔσης ὕγρασις, ὡς εκ τῆς ἐποχῆς, ὁ Δαγκέρ παρεσκευάσε τήν πυράν του. Ἐν μόνον πυρεῖον ήρει ἐπ' αὐτῆς ήνα ἀνέιδε λαμπρῶς τὰς φλόγας τῆς.

Μετ' οὐ πολὺ ή πυρά ἀνέιδε τήν φλόγα τῆς έν τῇ ἐστία μετ' ήχηροῦ τριγμοῦ.

Με μαχαίραν θηρευτικὴν ἐξέσχισε κατὰ μακρὰς καί λεπτὰς λωρίδας έν ἕκαστον τῶν χαμαὶ ἐρριμμένων ένδύματων του, καί ρίπτων αὐτάς εἰς τὸ πῦρ, τὰς ἀνεκίνει ήνα τάχιον καίωνται, διὰ τῆς σιδηρᾶς λαβίδος.

Ἐξηφάνισεν οὕτω πῶς τὸν ἐπενδύτην, τὸ ἐσωκάρδιον, τὸ βραχίον καί τὸ ὑποκάμισον. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑποδήματα, περιωρίσθη εἰς

τὸ νά τὰ ἐκπλύνῃ, εἶτα ἐπρόντισε νά χύσῃ εἰς ἀσφαλές μέρος καί τὰ ὕδατα τῆς λεκανῆς.

Ἐκαυσεν ἐπίσης τὰ πανία τὰ ὅποια ἐπιστρέψας εἶχεν ἐναποθέσει ἐπί τῆς πληγῆς.

Τὰ πάντα ἔληξαν.

Τώρα ήδύνατο νά ήρχετο ὅστις ήθελε. Τὰς ἐπί τῶν σκεπασμάτων κηλίδας ὀυσκολον ήτο νά τὰς διέκρινε τίς. Μὲ ὀλίγην προσοχήν θα ἐξηλείφοντο καί αὐταί.

Ἐπέστρεψε πρὸς τήν κλίνην του. Ἦτο ἐξηνητημένος. Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς. Καιρὸς ήτο νά κατεκλίνετο, διότι ἔχανεν ήδη τὰς αἰσθήσεις του.

Ἡ λιποθυμία του διήρκεσεν ἐπί μακρόν.

Τέλος συνῆλθε.

— Θεέ μου πόσον εἶμαι ἐξησθενημένος! ἐψιθύρισε! ... Τί τρουερά καί φρικώδης νύξ! Καί πόσον ταχέως γράσκει κανεῖς εἰς τοιαύτας ὥρας... Εἶμαι ἐξησθενημένος... έν τούτοις εἶμαι καλλίτερα ... καλὸν πρᾶγμα εἶνε ή ζωή... Μοι φαίνεται ότι θα φάγω με ὀρεξίν.

Ἐσήμανεν.

Ὁ θαλαμηπόλος μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν ἐπεφάνη.

— Ὁ κ. Δαγκέρ ἀγαπᾷ τίποτε; ήρώτησεν.

— Ἦθελα ζωμόν, καί ὀλίγον ψιτὸν κρύον με ἕνα δακτυλὸν κρασί τῆς Βουργουνδίας...

— Θα ὑπηρετήσω τὸν κύριον ... Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριον, διότι τὸν ἔαμα νά περιμένῃ ὀλίγα λεπτά, ἀλλὰ τόσον μοῦ ἀπησχόλει τήν προσοχήν ὅ,τι ἔχω μαθεῖ.

— Ἄλλὰ τί;

— Αἱ! κύριε, οἱ ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης εὔρισκονται αὐτὴν τήν στιγμήν εἰς τήν ἔπαυλιν. Φαντασθῆτε, ἀπόψε ἐφόνευσαν τὸν κ. Βαλόν, ἐνῶ ἐπενοῦσε ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Ἀλλάτης, καί παρ' ὀλίγον νά φονεύσουν μαζὺ καί τὸν κύριόν μου. Μία σφαῖρα τὸν βροῖκε στό κεφάλι, τὸ εὐτύχημα ότι δέν τὸν ἐπλήγωσε σοβαρά!

— Καί τί κάμνει ή δικαιοσύνη εἰς τήν ἔπαυλιν τοῦ Βωφόρτ;

— Ἐν πρώτοις, ἔφεραν τὸν κύριον. Ὁ κύριος εἶχε φύγει μαζὺ με τὸν κ. Βαλόν, συννεπῶς δέν εἶχε τὸ ἀμάξι του, καί ὡς εκ τῆς πληγῆς του δέν ήμποροῦσε νά ἐπιστρέψῃ πεζῇ ἐδῶ.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε φυσικώτατον. Δέν ὑπάρχει λόγος νά ταράττησαι.

— Μόνον, ήκουσα ἀορίστως νά γίνεται λόγος διὰ τὸ περιστροφον. Ὁ κύριός μου ἐφαίνετο πολὺ στενοχωρημένος, καθὼς καί ὁ κ. Γεράρδος.

— Ἄ! ὁ κ. Γεράρδος εὔρισκεται ἀκόμη ἐδῶ;

— Συνήνητησε τοὺς κυρίους οἱ ὅποιοι ήρχοντο ὅτε αὐτὸς ἐφευγεν ἀπὸ σὰς. Ἐπέστρεψε μαζὺ τῶν.

— Ὁ κ. Βωφόρτ δέν ἐζήτησε νά με ἴδῃ;

— Ὁχι, μέχρι τῆς στιγμῆς.

— Ἄν ἐρωτήσῃ, θα τῷ εἶπῃς ότι, ἀιθητήσας, ἔπεσα εἰς τήν κλίνην καί ἀναπαύομαι.

— Ἐννοεῖται, κύριε. Αὐτὸ ἄλλως τε εἶνε καί ή ἀλήθεια.

Ὁ Γιάννης ἀπεσύρθη.

— Ἄν ὁ Βωφόρτ ἐνθυμηθῆ ὅτι ἤθελε νὰ κτυπηθῆ μαζί μου, θά ἔλθῃ ὅσον εὐπω ἐδῶ, ἀλλὰ θά μὲ περιμένῃ νὰ σηκωθῶ. Καὶ ἄμα σηκωθῶ...

Πόνος ὀξύτερος ἀπὸ τῆς πληγῆς προελθὼν τῷ ἀπέσπασε κραυγὴν.

Ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τινὰ λεπτά.

— Μήπως ὁ ἰατρός δὲν ἐξέβαλε τὴν σφαῖραν; ἐσκέφθη. Ἀλλὰ ναί... αὐτὸ μὲ ἀνεκούφισε. Καὶ μάλιστα τὴν εἶδον εἰς χεῖράς του... τὴν ἐξήταξε... τί νὰ τὴν ἔκαμεν; ἂν τὴν ἐφύλαξε, σημεῖον ὅτι ἔχει ὑποψίας θετικωτέρως. Ὅποιος; Καὶ ἂν ἐζήτησε νὰ τὰς διευκρινίσῃ σαφέστερον... ἂν θέλῃ νὰ σχηματίσῃ βεβαιότητα... ἔχάθην.

Ἠγέρθη ἐκ νέου. περιέρχεται τὸν θάλαμον, ἀναζητεῖ τὸν νταχαχοῦ.

Οὐδάμου εὐρίσκει τὴν σφαῖραν.

— Θὰ τὴν ἐπῆρε μαζί του, ἀναμφιβόλως!... ἔ! συμφορὰ!

Αἴφνης ἀκούει θόρυβον.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐπανερχεται μὲ τὰ ζητηθέντα, μὲ ζωμόν, κρέας καὶ οἶνον.

Εἰσέρχεται.

Ὁ Δαγκέρ ἐρίσθη ζωηρῶς εἰς τὴν κλίνην. Ὁ Γιάννης ἔχει τὴν ὄψιν κατατεταραγμένην. Ὁ Δαγκέρ τὸ παρατηρεῖ.

— Τί συμβαίνει;

— Ἄ! κύριε! ὅποια συμφορὰ! ὅποια καταστροφή!

— Ἀλλὰ τί, λοιπόν;

— Τὸν κύριον Βωφόρτ, τὸν καυμένον τὸν κύριόν μου!

— Τί τῷ συνέβη;

— Τὸν ἔφερον ὁ ἀνακριτὴς, κύριε.

— Ἐχει συλληθῆ; Ὁ Βωφόρτ;

— Ναί, κύριε, ὡς νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπωπτευέτο κανεὶς ὅτι ὁ κύριός μου, ὁ ὑπογραμμὸς τῆς ἀγαθότητος, ἐσκότωσε τὸν Βαλόν, τὸν φίλον του! Τί κακό!

Ἀπέθηνεν ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης ὅ,τι ἐκράτει καὶ ἐξήλθε κλειῶν ἠχηρῶς, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὴν τράπεζαν πλησίον τῆς κλίνης τοῦ Δαγκέρ.

Καὶ ὁ Δαγκέρ μὲ βλέμμα κακοποιὸν καὶ ὦμόν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ψιθυρίζει:

— Περιέργον, πόσῃ αἰσθάνομαι ὄρεξιν;

Τί συνέβη ἐν τῇ ἐπαύλει;

Ὁ ἀνακριτὴς, ὡς εἶπομεν, παρέλαθεν εἰς τὸ ἴδιόν του ὄχημα τὸν κ. Βωφόρτ ἵνα τὸν συνοδεύσει εἰς Κρέιλ.

Τὸν ἔφερον εἰς τὰ ἴδια.

Ἐκεῖ ὁ Λωζιέ εἶπε:

— Δύνασθε νὰ μοὶ δείξητε τὸ περιστροφόν σας, κύριε Βωφόρτ;

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, εἶπεν ὁ ἀνύποπτος Βωφόρτ. Λάβετε τὸν κόπον ν' ἀναβῆτε μαζί μου μέχρι τοῦ γραφείου μου. Θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν ἐψεύσθην. Μόνον ὅτι δὲν βλέπω εἰς τί ἢ παραβολὴ αὐτὴ θά σᾶς χρησιμεύσῃ εἰς τὰς ἀνακρίσεις.

Ὁ δικαστὴς οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Εἶχον καταβῆ τῆς ἀμάξης.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Γεράρδος διέτρεχε τὸν διάδρομον, ἀπερχόμενος τοῦ Δαγκέρ, μὲ τὴν κεφαλὴν χαμαὶ νεύουσαν, περιφροντικὸς τὸ ὄψος.

Ὁ Βωφόρτ τὸν συνήνησεν.

— Ἦλθετε διὰ νὰ μὲ ἴδῃτε;

— Ὅχι, ὁ κύριος Δαγκέρ εὐρίσκεται κλίνης, ὑποφέρων.

— Μπᾶ! τί ἔχει;

— Δὲν εἰζεύρω ἀκόμη καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ ἰατρός μετὰ στενοχωρίας.

— Ἀσθενής; ἐκεῖνος; ἐψιθυρίζεν ὁ Βωφόρτ. Εἰς ἀχρεῖος ἀπατεῶν εἶνε πάντοτε ἄνανδρος. Ἄν ἀσθενεῖ, τοῦτο διότι φοβεῖται νὰ μὲ ἀντιμετωπίσῃ!

Καὶ αἰφνης σκεφθεὶς ὅτι εἶχεν ἀνάγκην μαρτύρων διὰ τὴν μονομαχίαν:

— Ἀναχωρεῖτε;

— Ναί.

— Δὲν μοὶ παραχωρεῖτε ἐν τέταρτον ὦρας;

— Λίαν εὐχαρίστως.

Ὁ Βωφόρτ προεπαινετο τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ Πενσῶν καὶ τοῦ Γεράρδου ἐν τῇ κλίμακί τῃ ἀγούσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἐκείνῳ τὴν προτεραίαν ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἔλθει νὰ ἐξαίτηθῇ συγγνώμην παρὰ τοῦ συζύγου της. Ἐκεῖ τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι εἶχε θυγατέρα λατρευτὴν, τὴν Σοφίαν.

Ἐσκέπετο ἐκεῖ:

— Σοφία! Σοφία! Θὰ σέ ἴδω λοιπόν, θὰ δυναθῶ νὰ σέ θλιψῶ εἰς τὰς ἀγκαλάς μου!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὸν εἶχον παρακολουθήσει:

— Ἴδου τὸ περιστροφόν μου, εἶπε.

Καὶ κατηυθύνθη πλήρης πεποιθήσεως πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνητητημένην πανοπλίαν. Ἐγειρεῖ τὸν βραχίονα ἵνα ἐκκρεμάσῃ τὸ ὄπλον ἐκ τῆς θέσεως ἐνθα τὸ ἐγνώριζεν ὅτι ἀνήρητο... ἀλλ' ὁ βραχίονας του ἀπομένει ὑψωμένος... τὸ βλέμμα του προσηλωμένον ἐπὶ τῆς πανοπλίας.

— Λοιπόν; ἐρωτᾷ ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ Βωφόρτ κατεβίβασε τὸν βραχίονα.

Στρέφεται ὠχρὸς, ἀλλὰ μειδιῶν.

— Λοιπόν, κύριε, τὸ περιστροφόν δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του; ἀλλ' ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν... θὰ τὸ ἔλαβεν ὁ θαλαμηπόλος διὰ νὰ τὸ καθάρισῃ, ἐπειδὴ κάμνω καθημερινὴν αὐτοῦ χρῆσιν.

Ἐσήμανε. Προσῆλθον,

Τὸ περίεργον, ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ἀνδρῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Βωφόρτ, οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὅστις νὰ μὴ διέτελει ὑπὸ τὸ κράτος στενοχωρίας. Ἐκαστος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ αἶτιον, προσηθάνετο ὅτι σοβαρὸν τι θὰ αἰδραματιζέτο.

Ὁ Γιάννης παρουσιάσθη.

— Δός μοι τὸ περιστροφόν μου, εἶπεν ὁ Βωφόρτ.

— Τὸ περιστροφόν τοῦ κυρίου εὐρίσκεται εἰς τὴν πανοπλίαν, εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Ὅχι.

— Τότε, ὁ κύριος θὰ τὸ ἐλησμώνησεν εἰς τὸ τραπέζι τῆς σκοποβολῆς.

— Πήγαινε νὰ ἴδῃς. Σπευδε. Ἀπορῶ πῶς δὲν εὐρίσκαω αὐτὸ τὸ ὄπλον, εἶπε πρὸς τὸν ἀνακριτὴν. Συγγνώμην διότι σᾶς κάμνω καὶ περιμένετε.

Ὁ Λωζιέ ἐκλινεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Πενσῶν ἐνῶ ὁ Βωφόρτ εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα.

— Ὁ ὑπηρέτης τίποτε δὲν θὰ φέρῃ, εἶπε ταπεινοφῶνως.

Ὁ Πενσῶν ἐφαίνετο διατελῶν ἐν ἀπορίᾳ.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ἐψιθύρισε.

Πέντε λεπτὰ παρήλθον.

Ὁ Γιάννης ἐπέστρεψεν.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν.

Εἶχε κενὰς τὰς χεῖρας.

— Τίποτε δὲν βρῆκα στὸ τραπέζι. Ποῦ ἄραγε ὁ κύριος νὰ τὸ ἔχη βάλει;

— Ἄγνωσῶ. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸ ἐλησμώνησας σὺ εἰς κανὲν μέρος ἢ εἰς τὸ μαγειρεῖον ὅταν τὸ ἐκαθάριζες;

— Αἶ! κύριε, εἶμαι υπερβέβαιος. Χθὲς τὸ πρωὶ ἐκάμετε σκοποβολὴν. Μίαν ὥραν ἀργότερον, εὐρίσκετο, ὡς πάντοτε, τὸ περιστροφόν καθαρὸν καὶ εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ ἔβαλα μάλιστα ἐκεῖ, ἐνθυμούμαι, ὀλίγα λεπτὰ προτοῦ ἔλθῃ ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὅποιαν ὁ κύριος ἐπὶ τὴν ὥραν εἶχε συνομιλίαν.

— Ποία γυναῖκα;

Ὁ Βωφόρτ ἐστράφη πρὸς τὸν Γεράρδον καὶ μετὰ βεβαιῆς συγκινήσεως:

— Ἡ κυρία Μαρκελίνα Δαγκών, ἡ μήτηρ τοῦ ἰατροῦ.

— Ἡ μήτηρ μου... Ἀλλὰ τί ἤθελεν;

— Ἦλθε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Σοφίας της καὶ τοῦ Ροβέρτου Βαλόν. Καὶ ἰδοὺ διατὶ συνοδεύον τὸν κύριον Βαλόν εἰς τὰ ἴδια. Συνομιλοῦμεν περὶ τῶν γάμων τοῦ υἱοῦ του μετὰ τῆς ἀδελφῆς σας, Γεράρδε.

— Καὶ ὑπὸ τίνα ιδιότητα ἀνελάβετε νὰ μεσολαβήσητε;

— Ὑπὸ τὴν ιδιότητα φίλου τοῦ κ. Βαλόν καὶ φίλου... τῆς Σοφίας.

Ὁ θαλαμηπόλος παρενέβη.

— Ἐλεγον λοιπόν ὅτι ὁ κύριος ἔκαμε σκοποβολὴν χθὲς τὸ πρωὶ, καὶ ὅτι τὸ εἶχα βάλει ὀλίγο ἀργότερα εἰς τὴν θέσιν του μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου, τὸ ἀπόγευμα, ὅταν εἰσιγύριζα τὸ γραφεῖο, παρετήρησα ὅτι τὸ περιστροφόν δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν θέσιν του.

— Εἶσαι περὶ τούτου βέβαιος; εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀπολύτως βέβαιος, κύριε.

— Καλὰ, δὲν σέ θέλομεν πλέον τίποτε.

Ὁ θαλαμηπόλος ἀπεσύρθη.

— Πῶς ἐξηγεῖτε τὴν ἐξαφάνισιν αὐτὴν, κύριε Βωφόρτ;

— Ἀδυνατῶ νὰ τὴν ἐξηγήσω, κύριε, εἶπε γαλήνιος ὁ Βωφόρτ, τὴν παραδέχομαι μόνον, ἀπλῶς ὅπως καὶ σεῖς... Συνάμα, ὁφείλω νὰ τὸ εἶπω, τρέφω φόβον τινὰ.

— Ἄ!

— Ἀφοῦ τὸ περιστροφόν ἐξηφανίσθη, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Πενσῶν ἀνευρεθὲν ἐν τῷ δάσει τῆς Ἀλλάττης ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἰδικόν μου, οὐδὲως παράδοξον νὰ ἦναι πράγματι τὸ ἰδικόν μου.

Ὁ Γεράρδος συνέστειλε κίνησιν ἀγωνίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀνακριτὴν, αὐτὸς ἤρκέσθη νὰ σκεφθῇ:

— ὦ! ὦ! Προκαταλαμβάνει τὰ πράγματα. Εἶνε λίαν ἐπιδέξιος.

Μετὰ τινὰ σιγὴν:

— Πολὺ ἐπιπολαιῶς ὁμιλεῖτε περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, κύριε, εἶπεν ὁ Λωζιέ, καὶ ὡς περὶ πράγματος φυσικωτάτου. Γνωρίζετε ὅτι τοῦτο εἶνε σοβαρὸν;

— Δέν τὸ ἀμφιβάλλω.
 — Πῶς τὸ περίστροφόν σας ἐξήλθεν ἀπ' ἐδῶ ;
 — Τὸ ἀγνωστὸ ἀπολύτως, ἀφ' οὗ περιέμενον νὰ τὸ εὕρισκον εἰς τὴν θέσιν του.
 — Δέν ἔχετε ὑπονοίας ;
 — Καμμίαν. Ἐπὶ τίνας, σὰς ἐρωτῶ.
 — Οὐδεὶς συνήθιζε νὰ κάμνη χρῆσιν τοῦ περιστρόφου σας ;
 — Οὐδεὶς... Ἐκτὸς ἂν ὁ σύντροφός μου, ὁ κ. Δαγκερ δὲ Μοριενβάλ δὲν ἦλθε καὶ τὸ ἔλαθε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου...
 — Εἶνε τοῦτο πιθανόν ;
 — Τὸ ἀμφιβάλλω, διότι ὁ κ. Δαγκερ ἔχει ὄπλα ἰδικὰ του.
 — Κατοικεῖ εἰς διαμέρισμα τῆς οἰκίας αὐτῆς, νομίζω ;
 — Ναί, καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται, διότι ἔμαθον πρὸ μικροῦ ὅτι ὑποφέρει καὶ εἶνε κληνῆρης.
 — Προτοῦ τὸν ταραξώμεν, ἤθελον νὰ παρουσιάζον εἰς τὸν θαλαμηπόλον σας τὸ περίστροφον τὸ ὁποῖον εὕρομεν ἐντὸς τοῦ δάσους.
 — Νὰ τὸν καλέσωμεν.
 Ὁ Βωφόρτ ἐσήμανεν ἐκ νέου.
 Ὁ Γιάννης παρουσιάσθη.
 Ὁ ἀνακριτὴς ἀπέθηκε τὸ ὄπλον ἐπὶ τῆς τραπέζης.
 "Ὅτε ὁ θεράπων εἰσῆλθεν, ἐκπληκτος ὀλίγον δι' αὐτὰς τὰς ἐπανειλημμένας προσκλήσεις καὶ ἀποπομπάς, τὸ βλέμμα του ἔπεσε τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ περιστρόφου.
 Τὸ βλέμμα του ἐμαρτύρησε τὴν ἐκπληξίν του.
 — "Α ! τὸ ἀνεύρετε ; πῶς ἦτο ;
 — Εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ περίστροφον τοῦ κυρίου σου ;
 — Διαβόλε !
 Ὁ θαλαμηπόλος ἔλαβε τὸ περίστροφον, τὸ περιέστρεψε πανταχόθεν, εἶτα τὸ ἀπέθηκε καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς τραπέζης.
 — Λοιπὸν ;
 — Λοιπὸν, δὲν μοῦ μένει καμμία ἀμφιβολία. Ἄλλως τε ὁ κύριός μου δὲν θὰ ἔχει γνώμη διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἰδική μου. Ἐρωτήσατέ τον. Ἀλήθεια, κύριε ;
 — Ἐν τούτοις, πολλὰ ὑπαρχοῦσι περιστροφὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, μὲ παρόμοιον χρωματισμὸν καὶ παρομοίαν κἀνήνην.
 — Ναί, τὸ παραδέχομαι. Ἄλλ' ἔχω οὖν λόγους ὅπως σὰς διαδεχθῶ ὅτι αὐτὸ ἐδῶ εἶνε τὸ ἰδικόν μας.
 — Δύο λόγους ; Ὅποιους ;
 Καὶ ὁ ἀνακριτὴς, ὡς καὶ ὁ Πενσὼν, ἠκροῶντο μετ' ἐνδιαφέροντος.
 — Ἐν πρώτοις, αὐτὴν ἐδῶ τὴν σκουριά... Παρατηρήσατε καὶ ἡ εὐγενία σας... Ὅσο καὶ ἂν ἕκαμα δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν ἐξελίψω. Εἶνε ἀπὸ λάθος τοῦ κυρίου ὅπου εἶχε λησμονήσει τὸ περίστροφόν του στὸ τραπέζι τῆς σκοπεβολῆς...
 — Εἶχετε δίκαιον, κύριε Βωφόρτ.
 — Βλέπετε, κύριε, αἱ πρῶταί μου ὑποφίαι δὲν μὲ ἠπάτων. Ἴδου αὐταὶ πιστοποιούμεναι.
 — Καὶ ὁ δεύτερος λόγος ; ἠρώτησεν ὁ Λωζιέ τὸν θαλαμηπόλον.

— Μιὰ ἡμέρα, ἐνῶ ἐκαθαρίζα τὸ περίστροφον, μοῦ εἶχε ξεγλυστρίσει, καὶ ἔγινε στὴν καννὴ του αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημάδι, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κύριος πολὺ μὲ εἶχε μακλώσει.
 — Ἐφώντι, εἶπεν ὁ Βωφόρτ, τὸ εἶχον λησμονήσει.
 — Ἐγὼ, τὸ ἐνθυμούμαι, διότι εἶμαι πολὺ ἀπροσιωμένους εἰς τὸν κύριον, καὶ αἰσθάνομαι βαθυτάτην λύπην ὅταν ὁ κύριός μου μακλώνει.
 — Τότε, οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία, κύριε Βωφόρτ...
 — Οὐδεμία, κύριε Λωζιέ.
 — Τὸ περίστροφον αὐτὸ εἶνε τὸ ἰδικόν σας ;
 — Μοὶ ἀνῆκει.
 — Εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ πληροσορήσητε λοιπὸν πῶς ἠδυνήθη νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν φόνον τοῦ Βαλόν ;
 — Αἱ ! κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Βωφόρτ μετὰ τινος ἀδημονίας, σὰς ἔγω ἦδη εἶπει ὅτι αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς τὴν παρατῶ. Ἐγὼ μᾶλλον δικαιοῦμαι νὰ σὰς ἐρωτῶ. Διότι δὲν εἶνε τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀλλὰ τοῦ ἰδικοῦ σας, ἡ ἐξήγησις τῶν μυστηρίων.
 — Τοῦ παρόντος μυστηρίου ἡ διαλεύκανσις δὲν ἐνέχει δυσκολίας, κύριε.
 — Μεγαλὴν θὰ μοὶ παρείχετε ἐκδούλευσιν ἂν εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ διδάτε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.
 — Ἴδου αὐτὴ. Ἐκάματε χρῆσιν τοῦ περιστρόφου χθὲς τὸ πρῶτ. Ὁ ὑπὸντις τὸ ἐκαθαρίσει, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν του. Προτοῦ ἀναχωρήσῃ, εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ἐνθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν σας, ὁ ὑπὸντις σας διαβεβαίωσεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλέον. Τὸ εἶχετε λοιπὸν παραλάβει μαζὺ σας ;
 — Εἶνε πλάνη.
 — Τὸ εἶχετε παραλάβει, κύριε Βωφόρτ, καὶ σεῖς καὶ μόνος εἴσθε ὁ ἀπολέσας αὐτὸ ἐντὸς τοῦ δάσους.
 Ὁ Βωφόρτ ὕψωσε τοὺς ὤμους ἡκιστα εὐλαβῶς.
 — Εἰπέτε λοιπὸν ἀπροκαλύπτως ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ φονεὺς τὸν ἀτυχῆ Βαλόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεπον εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν.
 — Δὲν διετύπωσα καμμίαν κατηγορίαν, κύριε, ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀγνοῆτε ἐπὶ πλέον ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς σήμερον ἔχω ἀποκομίσει ἐνδείξεις λίαν ἐπιβαρυντικὰς δι' ὑμᾶς... καὶ εὐρίσκουμαι εἰς τὴν ἀναγκὴν νὰ σὰς ἔχω ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ἕως οὗ αἱ ἐνδείξεις αὐταὶ ἐπαρκῶς διευκρινισθῶσιν.
 Ὁ Βωφόρτ ἠνερθῶθη ἀποτόμως.
 — Μὲ συλλαμβάνετε ;...
 — Ναί.
 — Μὲ συλλαμβάνετε, ἐμεῖ ;... Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ ἀστεῖσμός ;
 — Εὐαρεστήθητε νὰ μὲς ἀκολουθήσητε, κύριε.
 — Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δύναμαι νὰ μάθω πῶς βασιζέται μία τόσο γελία ἐνοχοποίησις ;... Ἄν ἀορίστους μόνον ἔχετε ἐνδείξεις, δύνασθε, ἕως οὗ τὸ πρᾶγμα διαλευκανθῇ, νὰ μὲ ἀφήσητε ἐδῶ ὑπὸ φύλαξιν. Ἐχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν θὰ πειραθῶ ποσῶς νὰ δραπετεύσω. Καὶ ἔπειτα, ὁ Πενσὼν δύναται νὰ μοὶ κάμη συντροφίαν.

— "Ὅχι. Μὴ περιμένετε τοιοῦτό τι.
 Ὁ Βωφόρτ εἰσέγησεν.
 Ἐθεώρησεν ἐναλλάξ τοὺς τρεῖς ἐκεῖ εὐρισκομένους ἀνδράς, εἶτα τὸν Γιάννην ὅστις ἔκλειεν.
 Ἡ ὄψις τοῦ Λωζιέ ἦτο, ὡς πάντοτε, ψυχρὰ καὶ ἀπηνής. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀνακριτοῦ ἐγγὺς τοῦ νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἄλλως τε αἱ συλλεγεῖσαι ἐνδείξεις ἦσαν ἐπαρκεῖς ὅπως ἐπιρέρωσι κράτησιν.
 Ὁ Πενσὼν, ἐξ ἐναντίας, δὲν ἦτο ποσῶς γαλήνιος. Ἀνεκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ἔθεώρει ὅτε μὲν τὸν Γεράρδον, ὅτε δὲ τὸν Λωζιέ, ἄλλοτε τὸν Βωφόρτ.
 Ἄλλ' ὁ Λωζιέ δὲν τὸν ἠρώτα.
 Ἐπειτα, ἡ ἀνακαλύψις τοῦ ὅτι τὸ περίστροφον ἀνῆκεν εἰς τὸν Βωφόρτ, εἶχεν ἀναστατώσει, ὅσον νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, καὶ τοῦ Πενσὼν τὰς ἰδέας.
 Ὁ Γεράρδος, ὠχρὸς καὶ ἀναυδός, δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν σύζυγον τῆς Μαρκελίνας.
 Ὁ Λωζιέ τῶ τὸ εἶχεν, ὡς ἐνθυμούμεθα, εἶπει :
 — Ἀναμένω ἀνακάλυψιν σπουδαιότεραν τῆς ἰδικῆς σας...
 Καὶ τὴν ἀνακαλύψιν αὐτὴν, τὴν ἔκαμεν ἦδη.
 Καὶ μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὸν Βωφόρτ φιλίαν του, μεθ' ὅλην τὴν πεποίθησιν του περὶ τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου πρὸς διαπραξίν τοιοῦτου βαρέως ἐγκλήματος, δὲν ἠδύνατο ἢ ν' ἀναγνωρίζῃ ὅτι ὁ Λωζιέ ἐδικαιοῦτο νὰ δεικνύηται αὐστηρὸς καὶ νὰ λαμβάνῃ τὰς δεούσας προφυλάξεις.
 Ἀναμφιβόλως, ἡ ὄψις τοῦ ἱατροῦ ἐξέφραζε τὴν ἰδέαν του ταύτην, διότι ὁ Βωφόρτ, ὅστις τὸν ἠτένιζεν, ἐψιθύρουν ἀλγεῖνῶς, συνάπτων μετὰ θλίψεως τὰς χεῖρας :
 — Καὶ σεῖς λοιπὸν, κύριε Γεράρδος μὲ πιστεύετε ἐνοχόν ; Εἶνε δυνατόν ;
 Ὁ Γεράρδος ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη ὅπως τῶ θλίψῃ τὴν χεῖρα.
 — "Ὅχι, εἶπε διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς. Ἡ τύχη ἔχει συνενώσει ἐναντίον σας, γεγονότα τινὰ μὴ διαλευκανθέντα ἔτι, καὶ τὰ ὁποῖα ἄμα διευκρινισθῶσι, θὰ στραφῶσι πρὸς τὴν μὴν σας, φίλτατε κ. Βωφόρτ.
 Καὶ ὁ ἱατρὸς προσέθηκε μετὰ συγκινησεως :
 — Συνέτεινα, καὶ ἐγὼ, εἰς τὴν δυστυχίαν σας...
 — Τίτι τρόπῳ ;
 — Διὰ τῶν ἐπὶ τῆς πληγῆς σας παρατηρήσεών μου ἐν τῇ ἱατροδικαστικῇ μου ἐκθέσει.
 — Τὸ ὑποπτεῖσθαι ὅτι δὲν ἦσθε τὸ πρῶτὸ ὁ αὐτὸς ὡς πρὸς ἐμέ. Τί ἀνεκαλύψατε, φίλε μου ;
 — Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ ἐμέ. Ὑπέβαλον τὰς παρατηρήσεις μου εἰς τὸν κ. Λωζιέ. Θὰ κάμη χρῆσιν αὐτῶν ὡς ὁ ἴδιος θέλη.
 Τότε ὁ Βωφόρτ ἀποταθείς πρὸς τὸν ἀνακριτὴν :
 — Δύναμαι νὰ μάθω τὴν ἐκθεσιν αὐτῆς ;
 — Ἀργότερον.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καλή ιδέα, και ή οποία δέν θά ἐπήρ-
χετο βέβαια χωρίς τόν «Μήν κουνιέσαι Κο-
κώνα», εἶπεν ὁ Δερόδης.

Αἱ λέξεις αὐταί προὐκάλεσαν γενικὴν ἐ-
κρηξιν γέλωτος ἀνά τὴν τράπεζαν.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπωνόμαζον «Μήν
κουνιέσαι Κοκώνα», ἦτο λοχαγὸς τις πρὸ
μικροῦ εἰς τὸ σύνταγμα ἀφικόμενος, καὶ οὐ-
τινος τὸ πραγματικὸν ὄνομα ἦτο Ἐσπαρ-
θαρίγκ, ὄνομα ἀλλόκοτον, καὶ ἔτι μάλλον
γελοῖον καθιστάμενον ὅτε ἤκουε τις τὸν ἴδι-
ον λοχαγὸν νὰ προφέρῃ αὐτὸ μὲ τὸν ἔρρι-
νόν του καὶ τραχὺν τόνον Γάλλου ὀρεινοῦ :
Ἐσπαρθαρίγκ.

Ἀγαθὸς ὀρεινός, ὁ Ἐσπαρθαρίγκ, ἦτο
ἐξαιρετος πεζοπόρος, ἐξ ἄλλου ὅμως ἀδεξι-
ώτατος ἰππεύς. Καὶ ἀντὶ νὰ καταγίνη εἰς
τὸ νὰ ἐμάθη ἰππασίαν, παρημέλει πάντοτε
τοῦτο. Διό, ὡς ἄκεις ἠναγκάζετο νὰ ἰππεύσῃ,
περιήρχετο εἰς ἄκραν ἀμνηχανίαν. Τὶ διαβο-
λοῦδα καὶ αὐτὴ νὰ ἰππεύουν οἱ λοχαγοί...
Μολονότι εἶχε φορβάδα λίαν πειθήνιον, πάν-
τοτε ὡς ἄκεις τὴν ἰππευὴν, ἡ πρώτη του φρον-
τις ἦτο τὸ νὰ προσφωνῇ αὐτὴν διὰ τόνου
ἄκρως μειλιχίου : «Μήν κουνιέσαι Κοκώνα»
καὶ ἐντεῦθεν τὸ πρόσθετον ὄνομα τὸ ὁποῖον
τῷ εἶχον προσδώσει.

Μεθ' ὅλην τὴν μεσημβρινὴν ὀλίγον ἀ-
παγγελίαν του (καὶ ὁ ἴδιος τὸ ὠμολόγει
τοῦτο), ἠγάπα ἐμπαθῶς τὸ θέατρον, καὶ ἡ
μόνη τοῦ βίου του τέρψις ἦτο τὸ νὰ παίξῃ
κωμωδίας.

Εἶχε κατασκευάσει μικρὸν θέατρον ἐκ τε-
μαχιῶν διπλωνομένων τὸ ὁποῖον μετέφερον
εἰς δέμα παντοῦ ὅπου ἐπήγαινε, καὶ τὸ ὁ-
ποῖον ἐνεκαθίδρυνεν εἰς τὰς αἰθούσας, χωρὶς
νὰ ἐπιφέρῃ πολλὰς μετατοπίσεις, ἐκείνων
οἵτινες ἠσπάζοντο τὰς προτάσεις του.

Ἄμα τῇ πρώτῃ του εἰς τινα οἰκίαν ἐπι-
σκέψει, ὠμίλει περὶ θεάτρον : «Παίξετε κω-
μωδίας, ἐδῶ ; Ὅχι. Λοιπὸν, πρέπει νὰ παί-
ξετε, θά σὰς στείλω ὅλα τὰ χρειώδη.»

Καί, ἀφοῦ ἀπέστειλλεν ὅλα τὰ χρειώδη,
ἤρχετο καὶ ὁ ἴδιος, συνεσώρευε τὰ ἐπιπλα
εἰς ἓν ἄκρον, τῆς αἰθούσης, ἔστηνε τὸ θέα-
τρον του εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, καὶ ἐσώρευεν
ἐν τινι γωνίᾳ τὰ θεατρικὰ ἀντικείμενα, φε-
νακὰς καὶ ἐνδυμασίας.

Μόνος του αὐτὸς διοργάνου μίαν παρά-
στασιν.

— Ἡ προφορά μου ἀλήθεια, ἔλεγε μὲ
ὑψος μετριόφρον, δέν εἶν' καὶ τόσο καλὴ.

Ὅ,τι καὶ αὐτὸς ἀνεγνώριζε τὸ ἔλλειπές
ἐν τῇ προφορᾷ του ἦτο ἡ συγκεκριμένη ἀ-
παγγελία τῶν Ο καὶ ἡ παρατεταμένη
τῶν V.

Κατὰ τὴν πρώτην του εἰς τῆς κυρίας
Βοσμωρῶ ἐπίσκεψιν, ἀπέτεινε φυσικῶ τῷ λό-
γῳ τὴν συνήθη ἐρώτησίν του :

— Παίξετε ἐδῶ κωμωδίας ;

— Ὅχι, ἀλλὰ θ' ἀρχίσωμεν νὰ παίξω-
μεν τσιαούτας, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα.

— Θά σὰς στείλω ἓνα θεατρικὸν πολὺ
κόμμοδον.

— Ἡ μεγάλη μας αἰθούσα εἶνε δι' αὐτὸ
δικαίσιμος.

Τῷ ἐπέδειξαν τὴν μεγάλην αὐτὴν αἰθού-
σαν ἧτις ἦτο ἀπέραντος, καὶ εἰς τὸ ἄκρον
τῆς ὁποίας, ἠδύναντο, κάλλιστα νὰ τεθῶσι
σκηναὶ καὶ παρασκηνία.

Καταγοητευμένος, ὁ λοχαγός, ἀπρήθη-
σεν ἀπὸ τοῦδε τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἠδύναντο
νὰ παίξῃ.

— Θά τυπώσω προσκλητήρια διὰ δο-
κιμὰς, εἶπεν ἡ Ἀννέτα, καὶ μίαν τῶν ἡμε-
ρῶν αὐτῶν θά σὰς προσκλήσωμεν μετὰ τῶν
ἄλλων ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι δύνανται ἐπί-
σης νὰ λαθῶσι μέρος. Ἔως τότε, μὴ κά-
μητε λόγον περὶ τοῦ σχεδίου μας, διὰ νὰ
μὴ ἀρχίσουν αἱ ἀδιάκοποι ἐρωτήσεις.

ΙΔ'

Οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοὺς ὁποῖους ἡ
Ἀννέτα ἠθελεν, ἦσαν ὁ Δερόδης, ὁ Σολέ, ὁ
Βεζίν, ὁ Καρρελέ.

Τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Δερόδης μόνος ἤρκει πρὸς
ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς, ἀλλ' ἠδύναται
νὰ ἐπιζῆ τὴν κωμωδίαν μετ' ἐκείνου μόνου.

Ἀφ' ἧς τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ παίξῃ
τὸν χειμῶνα κωμωδίας, ἐμελέτησε τὰς δυ-
ναμένας νὰ παίξῃ εἰς τὸ θέατρον Δερά
κωμωδίας καὶ τὰς δυναμένας νὰ ἐξυπηρε-
τήσῃ τὸ σχέδιόν τῆς.

Ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀνάγκην, ἦτο
πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐπετύγχανε, καὶ
ὅ,τι διὰ τὸν Δερόδην ἐπέζηται ἦτο πρόσω-
πον τοιοῦτο ὥστε νὰ ἀπέτεινεν αὐτῇ τρυφε-
ροὺς λόγους.

Ἡ ἐκλογή δέν ἦτο πρᾶγμα εὐκόλον, καὶ
ἐδέησε ν' ἀνασκαλίσῃ τὸν καταλογόν, ν' ἀ-
ναγνώσῃ σωρεῖαν κωμωδιῶν, χωρὶς ἐν τού-
τοις οὐδὲν νὰ εὐρίσκῃ τὸ ὁποῖον τελείως νὰ
τὴν ἠγαπήσει. Οὐδὲν ἦτο ὅσον ἠθελεν αὐτῇ
τρυφερόν, εἰς τὸ διὰ τὸν Δερόδην πρόσωπον,
τὰ κατὰλληλα ἀφ' ἐτέρου δι' αὐτὴν πρό-
σωπα ἦσαν λίαν δυσεκτέλεστα, καὶ αὐτὴ δέν
ἠθελε νὰ διακυβεύσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς.

Ὅπως ὅποτε ὅμως θά ἐξέλεγε τέλος μετα-
ξὺ αὐτῶν τῶν ἔργων καὶ θά ἐτελειοποιεῖτο
ὅσον κάλλιον ἠδύνατο εἰς τὰς δοκιμὰς αἰ-
τινες θά ἐγίνοντο ἐπανειλημμέναι.

Τὸ πρὸ πάντος ἄλλου εὐχαριστήσαν τὴν
Ἀννέταν ἦτο ὅτι ἡ περὶ θεάτρον ἰδέα ἐφαί-
νετο προσερχομένη ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ Ἐσπαρ-
θαρίγκ.

Ὁ λοχαγὸς νισθέτει τὴν ἰδέαν αὐτὴ ἀ-
πλῶς ὑπεχώρει εἰς τὸν περὶ θεάτρον πόθον
τοῦ λοχαγοῦ.

Καὶ ἦτο τοῦτο λίαν οὐσιώδες προκειμένου
περὶ τοῦ τόσο ἐπιφυλακτικοῦ καὶ δυσάλω-
του Δερόδην. Ἀπηγεῖτο μεγάλη προσοχὴ ὅ-
πως τὸν φέρῃ εἰς ὃ σημείον ἠθελε, καὶ ἀ-
πηγεῖτο ἀπασχόλησις τις ἰδιαίτουσα καὶ ἐξ-
αερετικὴ. Δέν ἐσκέπτετο εἰμὴ περὶ τῆς ὑπο-
δοχῆς ἧς ἠθελε τύχει παρὰ τῷ Δερόδην ἡ
ιδέα αὐτὴ καὶ ἂν θά ἠσπάζετο αὐτὴν, διότι
ἐν τῇ ἀδιαφορίᾳ καὶ τῇ νοηλείᾳ του δέν
ἐδέχετο πᾶν ὅ,τι τῷ προσεφέρετο. Ἐκεῖνος,
οὔτε ἐπεκρότησεν οὔτε ἀπεδοκίμασεν ἦτο
ιδέα ὅπως ὅλαι θά ἐβλεπέ τις, καὶ θά ἐκρι-

νεν ἴσως ὁ λοχαγὸς παρῆχε θέαμα γελοῖον·
ὄχι τόσο γελοῖον ὅσον ὅταν ἦτο ἐφιππος.

Λαθῶν τὸ προσκλητήριον, ὁ Βονέ διηρώ-
τα ἑαυτὸν ἂν ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὰς
δοκιμὰς ταύτας, ἀλλ' ὅλοι οἱ συνάδελφοί
του ἐδήλωσαν ὅτι εἰς τὰς τρεῖς θά εὐρί-
σκοντο εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, δέν ἐθεώρησε
πρέπον τὸ ν' ἀπεποιεῖτο οὗτος.

Τίνα πρόφασιν εἶχε νὰ ἐξεύρει ;

Καὶ ἔπειτα αἱ ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς Ἰου-
λιανῆς γραφεῖται λέξεις παρίσταντο πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του.

᾿Ωφείλει ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἐδει-
κνύετο πρόθυμος εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν
πρόσκλησιν.

Τοῦτο εἰς οὐδὲν τὸν ὑπερέου, καὶ ἐλευ-
θερος ἦτο νὰ μὴ ἐδέχετο τὸ πρόσωπον τὸ ὁ-
ποῖον θά τῷ προέτειναν νὰ ὑποδύθῃ. Δέν ἐ-
γνώριζε, δέν ἠδύνατο, θά ἠθελον διὰ τῆς
βίας νὰ τὸν καθίσταν γελοῖον ;

Μολονότι ἦτο ἡ τρίτη ἀκριβῶς ὥρα ὅτε
οὔτοι ἔκρυσαν τὴν θύραν τῆς κυρίας Βοσμω-
ρῶ, δέν ἦσαν ἐν τούτοις οἱ πρώτοι προσερ-
χόμενοι. Ὁ κ. Ἐσπαρθαρίγκ εἶχε προηγη-
θῆ αὐτῶν.

Ὡς πάντοτε, ἡ Ἀννέτα, ἐν τῇ συνήθει
τῆς ἐλευθεριότητι, ἔλαβε τὸν λόγον :

— Ἄν καὶ τὸ προσκλητήριον τὸ ὁποῖον
ἐλαθετε σημειώνει ὅτι θά γίνουσι δοκιμαί,
περὶ ἀναγνώσεως πρόκειται, ἡ μάλλον περὶ
ἐκλογῆς ἔργου.

— Ἐσκέφθην εἰς τὴν ἐκλογὴν, διέκοψεν ὁ
λοχαγός, καὶ μὲ τὴν μικρὰν μου πείραν εἰς
τὰ τοῦ θεάτρον, νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σὰς
προτείνω νὰ προτιμήσωμεν τὸ Μπεμπέ. Ἐγὼ
παίξει τὸ πρόσωπον τοῦ Πεταχτοῦ, καὶ δύ-
ναμαι νὰ τὸ εἶπω χωρὶς κολακείαν, πρὸς
γενικὴν εὐχαρίστησιν, ὁ κ. Δερόδης θά δικ-
απρέψῃ εἰς τὸ Μπεμπέ.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Δερόδης μὲ
τὸ ὑπεροπτικόν του ὕψος, νὰ ἐναποθηκεύῃ
κανεὶς εἰς τὴν μνήμην του μίαν κωμωδίαν
εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας πράξεις. Δέν εἶμαι τῆς
γνώμης σας ὅπου ὑπάρχει στενοχωρίκ, δέν
ὑπάρχει ποσῶς τέρψις.

— Ἐχετε νὰ παίξετε πρόσωπον λαμ-
πρόν, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, εἰς καθε σκηνὴν
ἔχετε τὴν ἐπιτυχίαν σας ἐκ τῶν προτέρων
ἐξησφαλισμένην. Καὶ ἔπειτα θά ἰδῆτε τὴν
ὀμβρέλλα μου, τί κωμικὴ εἶνε φθάνει νὰ
παρυσιασθῶ μὲ αὐτὴν, διὰ νὰ γελασούν
ὅλοι.

— Ἐν ἐκτεταμένον ἔργον, εἶπεν ἡ Ἀν-
νέτα, θέλουσα νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς λόγους
τοῦ Δερόδην, καὶ ἀγνοοῦσα ἂν ἡ κωμωδία
ἦτο ὡς αὐτὴ τὴν ἠθελεν, ἐν ἐκτεταμένον
ἔργον εἶνε ὅλως ἀκατάλληλον δι' ἡμᾶς τοὺς
ἀρχαρίους.

— Βεβαίωτατα, ὑπέλαβεν ὁ Καρρελέ,
ἐν ᾧ κανεὶς μονόλογος...

Ὁ μονόλογος ἀπεκρούσθη, ἀλλὰ καὶ τὸ
Μπεμπέ δέν ἐγένετο δεκτόν, μεθ' ὅλας τὰς
προσπαθείας τοῦ δ' Ἐσπαρθαρίγκ μετὰ
μακρὰν συζήτησιν, ἡ Ἀννέτα, ἧτις παρη-
κολούθει τὸ σχέδιόν τῆς, προέτεινε νὰ παί-
ξῃ αἱ Γνώμαι τοῦ Μπαμπά.

Ὁ Ἐσπαρθαρίγκ ὑπεστήριξε τὴν ἰδέαν,
διότι δέν ἐμνησικακεῖ, καὶ ἦτο ἠγαρήσθη-
μένος, ἤρκει νὰ ἠδύνατο νὰ παίξῃ κωμωδίαν.

— Ὁ Γονδινὲ εἶνε καλὸν πρόσωπον· ἀλλά προτιμῶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ζουφροᾶ, ἐπιτυγχάνω εἰς αὐτὸ καλλίτερα.

Τοῦ λοχαγοῦ ἀναλαβόντος τὸ πρόσωπον τοῦ Ζουφροᾶ, χωρὶς κανεὶς νὰ τῷ τὸ διαμφοισθητήση, ἀπέμεινεν ἡ διανομὴ τῶν λοιπῶν προσώπων.

— Ὁ κ. Δερῶδης ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλκίδα, προέτεινεν ἡ Ἀννέτα.

— Τί λέγει ὁ Ἀλκίδας; ἠρώτησεν ὁ Δερῶδης.

— Τρυφερότητας.

— Νόστιμον θὰ εἶνε τοῦτο· καὶ εἶνε ἐκτεταμέναι αὐταὶ αἱ τρυφερότητές του;

— Ὁχι.

— Πρὸς τίνα τὰς ἀποτείνει;

— Πρὸς ἐμέ, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα. ἂν θελήσουν νὰ μοὶ ἀναθέσουν τὸ πρόσωπον τῆς Μαρθας.

— Τότε εὐχαρίστως ἄχομαι νὰ γίνω Ἀλκίδας, εἶπεν ὁ Δερῶδης προσηθέστερον τοῦ συνήθους.

— Μένει τὸ πρόσωπον τοῦ Γρενώ, εἶπεν ὁ λοχαγὸς πρὸς ποῖον νὰ τὸ δώσωμεν;

— Ἐσκέφθην νὰ δοθῇ εἰς τὸν Βονέ, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα.

Ὁ Βονέ διεμαρτυρήθη.

Οὐδέποτε εἶχε παίξει κωμῳδίαν ἠλπίζεν ὅτι δὲν θὰ τὸν ὑπεχρέουν νὰ φανῇ γελοῖος.

— Εἶνε χωρικός γέρον καὶ πανοῦργος ὁ Γρενώ, εἶπεν ἡ Ἀννέτα.

— Χωρικός καὶ ἐγὼ εἶμαι, ἀλλ' οὔτε γέρον οὔτε πανοῦργος, ἀπήντησεν ὁ Βονέ.

— Θὰ σὰς κάμω ἓνα κεφάλι, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, θὰ σὰς κάμω ἓνα κεφάλι!

— Εἶνε μέρος ἀπαιτοῦν λεπτότητας, εἶπε παρεμβάσα ἡ Ἰουλιανή, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κ. Βονέ θὰ τὸ ἐπαίξεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ὁ Βονέ ἐξηκολούθει διαμαρτυρούμενος, ὅλοι τῷ ἐπέπεσον.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ κάμῃτε τὴν παράστασίν μας νὰ ματαιωθῇ; εἶπε μὲ ἔκφρασιν ἀπογνώσεως ἡ Ἀννέτα.

— Σὰς παρακαλοῦμεν, ὑπέλαθεν ἡ Ἰουλιανή.

Ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ.

— Θὰ σὰς κάμω ἓνα κεφάλι, ἀγαπητέ μου, ἔχω μία περροῦκα τοῦ θὰ σὰς πηγαίνῃ θαυμασια.

Ὁ Καρρελὲ ὅστις οὐδὲν ἐξεστόμισεν ἀφ' ἧς ὁ μονόλογος ἀπεκρούσθη, ἐφαίνετο σκεπτόμενος:

— Μὲ μόνας τὰς Γνώμας τοῦ μπαμπᾶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, θὰ ἦτο τὸ θέαμα ἑλλειπέος. ἂν ἐπαίξομεν καὶ ἓνα μονόλογον;

— Ἀκριβῶς, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας· θ' ἀπαγγεῖλω τὸν λόγον τοῦ Πεταχτοῦ· θὰ ἴδῃτε πῶς θὰ τὰ καταφέρω μὲ τὴν ὀμβρέλλα μου.

Πρὸ τοῦ σκωπτικοῦ τῶν συναδέλφων του μειδιάματος, ὁ Καρρελὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ πλέον περὶ μονόλογου.

— Τῶνόντι, εἶπε, μὲ ὕψος δηκτικὸν ὀλίγον, πρέπει νὰ τὴν ἴδωμεν τὴν περίφημον αὐτὴν ὀμβρέλλαν.

Ἀπεφασίσθη ἡ πρώτη δοκιμὴ νὰ ἐγίνετο

τὴν μεθεπομένην, εἰς τὰς ὁκτώ τῆς ἐσπέρας.

— Ἄς προσπαθήσωμεν νὰ μάθωμεν ὀλίγον ἐν τῷ μεταξύ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα θὰ παίξωμεν, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ὅτε ἐκ νέου συνηθροίσθησαν, ὁ Βονέ καὶ ὁ λοχαγός εἶχον ἐκμάθει τὰ μέρη τῶν ἀλλ' ὁ Δερῶδης καὶ ἡ Ἀννέτα οὐδὲ λέξιν εἴξευρον. Ὁ μὲν Δερῶδης, διότι δὲν ἠρέσκετο νὰ κοπιᾶζῃ, ἡ δὲ Ἀννέτα, διότι δὲν τῇ συνέφερε νὰ προὔχουσαν αἱ δοκιμαὶ πολὺ ταχέως· ὅσον πλείοτερον αὐταὶ ἐπανκλαμνυοντο, τόσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτήν.

Οὔσης τῆς σειρᾶς αὐτῆς καὶ τοῦ Δερῶδης ν' ἀρχίσωσιν, εἰς τὰς πρώτας λέξεις ἐσταμάτησαν.

— Τὴν ἀπάντησίν σας, κ. Δερῶδη, ἐκράξεν ὁ λοχαγός.

— Τί ἔχω ν' ἀπαντήσω; ἠρώτησεν ὁ Δερῶδης.

— Ναί, δεσποινίς.

— Λαμπρά: «ναί, δεσποινίς.»

— Ἡ σειρά σας, δεσποινίς Ἀννέτα, εἶπεν ὁ λοχαγός ὅστις, μὲ τὸ βιβλιᾶριον εἰς χεῖρας, μετήρχετο τὸν διδάσκαλον ἄμα καὶ τὸν ὑποβολέα.

— Νομίζω, εἶπεν ἡ Ἀννέτα, ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἐκάμνομεν τὰς δοκιμαίας μὲ τὸ φυλλάδιον εἰς τὴν χεῖρα· θὰ τελειώσωμεν ταχύτερον.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὸ εὐρίσκω καλόν, εἶπεν ὁ Δερῶδης.

Ἐπανήρχισαν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐτελειώσαν ταχύτερον.

Ἐντούτοις ἡ Ἀννέτα πάραυτα ἐσταμάτησεν.

— Ἀλλά, κύριε Δερῶδη, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ εἴπετε διὰ τρυφεροτέρου τόνου τὸ: «ὦ! δεσποινίς Μάρθα, οὐδέποτε μὲ ἠγαπήσατε.»

— Μὲ θερμότητα, διέταξεν ὁ λοχαγός.

— Πῶς διάβολον θέλετε νὰ τὸ εἶπω; ἠρώτησεν ὁ Δερῶδης.

— Ὅπως λέγω καὶ ἐγὼ, ὑπέλαθεν ἡ Ἀννέτα: «Ναί, κύριε, ναί, σὰς ἠγάπων.»

Μὲ τόσην γλυκύτητα καὶ τόσην γοητεῖαν καὶ τρυφερότητα ἐψιθύρισε τοῦτο, μὲ βλέμμα τόσον συγκεκινημένον, ὥστε ὁ Δερῶδης ἀνεζωπυρώθη ὀλίγον.

Ἀλλά μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἀννέτα ἐσταμάτησεν ἐκ νέου. Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἵνα ἀποταθῇ πρὸς τὸν λοχαγόν.

— Κύριε Ἐσπαρβαρίγκ.

— Δεσποινίς.

— Ὅταν λέγω πρὸς τὸν Ἀλκίδην: «Τῇ εἶπον ὅτι σὰς εὐρον ἀξιαγάπητον»—καὶ ἐκεῖνος ἀπαντᾷ: «Ἄ, δεσποινίς,» καλὰ τὸ λέγει;

— Ποσῶς τὸ λέγει ψυχρότατα. Κύριε Δερῶδη, ἐπιτρέπετε νὰ τὸ εἶπῶ ἐγὼ μαζὺ μὲ τὴν δεσποινίδα;

— Πᾶν ὅτι ἀγαπᾷτε.

Καὶ μὲ τὴν ἀλαζόνα του ὑπεροψίαν.

— Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι θὰ ἠύχαριστοῦμην βλέπων σας νὰ παριστανῆτε αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

— Ἐμπρός, δεσποινίς, εἶπε μετὰ ζήσεως ὁ λοχαγός.

— Ἐξ ἀρχῆς βέβαια;

— Βεβαίωτατα.

Μάρθα (Ἀννέτα).

Πόσον σὰς εὐρον ἀξιαγάπητον.

Ἀλκίδας (Ὁ λοχαγός.)

Ἄ! δεσποινίς!

Μάρθα.

Πόσον μοὶ ἠρέσκετε!

Ἀλκίδας.

ὦ! δεσποινίς!

Ἄν ὁ λοχαγός ἦτο ὑπέρτερος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πεταχτοῦ, ὑπελείπετο ὅμως πολὺ εἰς πρόσωπα εἰς τὸ παρόν. Ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐσφενδόνισε τὸ «ὦ! δεσποινίς» λιγῶν τῶν τοῖς ὀφθαλμοῦς, τὴν χεῖρα φέρων πρὸς τὸ στήθος, προεκάλεσε μειδιάμα εἰς ὅλων τὰς ὄψεις· μὲ τὴν κερκινόχρου του μορφῆν, τὴν ὀλοστρόγγυλον κεφαλὴν του, τὰς χειρονομίας του καὶ τὴν τραχεῖάν του προσορᾶν, ἦτο ὄντως γελοιοῦδέστατος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Δερῶδης, θὰ προσπαθήσω ν' ἀπομιμηθῶ τοῦτο, δὲν εἰξεύρω μόνον κατὰ πόσον θὰ ἐπιτύχω.

— Δοκιμάσατε, εἶπεν ὁ λοχαγός, μετ' ἠθικῆς εὐχαριστήσεως ἐνεχούσης μετριόφροσύνης, σιγά, σιγά θὰ ἐπιτύχητε, δὲν εἶνε ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα, τί διάβολον! «ὦ! δεσποινίς! ὦ! δεσποινίς!» πρέπει μόνον νὰ ἦσθε γνώστης τοῦ θεάτρου.

Ὁ λοχαγός ἐπέτυχεν ἐν τούτοις εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὑπεδύθη, διότι ἡ φυσικότης μεθ' ἧς ὑπεκρίνετο τὰ κωμικὰ πρόσωπα καθίστα αὐτὸν ἀρεστόν. Ὁ Βονέ ἀτυχῶς ἀπέτυχε καθ' ὀλοκληρίαν.

— Βλέπετε, εἶπεν ἐν τέλει τῶν δοκιμῶν, πόσον ἤμην ἀδέξιος. Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναθέσω εἰς ἄλλον τὸ πρόσωπόν μου, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον ἀπλῶς ὑπεῖκων εἰς τὴν ἐπιμονὴν σας.

— Θὰ σὰς δώσω μαθήματα, εἶπεν ὁ λοχαγός, θὰ κάμωμεν ἀσκήσιν μαζὺ, καὶ τότε θὰ καταρτισθῆτε τελείως.

— Περὶ τελείας καταρτίσεως ἀκριβῶς, ἀμφισβᾶλλω.

— Ἀλλά καὶ μετρίως ἂν καταρτισθῆτε τί σημαίνει, εἶπεν ἡ Ἰουλιανή.

Καὶ τόσον αὐτὴ ἐπέμεινεν, ὥστε ὁ Βονέ ὑπέκυψε καὶ πάλιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

ΕΕ ΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΗΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου

Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-

στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-

στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-

νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς

τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ἔδος

Προκαταβίου, ἀριθ. 10 ἀντ'

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-

θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντ' φρ. 17, ἐλευθ.

ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Η Τ Ο Α Θ Ω Α

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

Δὲν τῆ εἶπεν οὔτε καλησπέρα· ἐρίφθη ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ὡσανεὶ τὸν ἐτάρασσον χίλιοι συλλογισμοί, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Τί ἔχεις, Ἐρνέστε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθη, ἄφες με ἡσυχον.

Τὶ νὰ τῷ συνέθη διὰ νὰ ὁμιλῇ οὕτω; Τίς οἶδε! Καὶ ὅμως ὅλαι αἱ ὑποθέσεις του ἔβαινον καλῶς. Ἡ σύζυγός του Ἐμμα ἦτο ἀγγελος καὶ τὸν ἐλάτρευε... Τὶ ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἔχη διὰ νὰ σκέπτηται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; διὰ νὰ θυμῶν ἰσχυρὰ μόλις ἢ νεαρὰ σύζυγος αὐτοῦ τῷ ὠμίλει;

Ἡ Ἐμμα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν παρετήρει καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μακρὰν ἐκείνην σιωπὴν. Τὴν ἐσπέραν, ὅτε ὁ Ἐρνέστος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἦτο ἡ μόνη χαρὰ του νὰ καθῆται πλησίον της, νὰ ὁμιλῇ μετ' αὐτῆς, νὰ τῆ ὑπομιμνήσκῃ τὸν καιρὸν ὅτε ἠγαπῶντο, νὰ τῆ ὑπενθυμίσῃ τοὺς μακροὺς περιπάτους εἰς τὰς δασοδρομίας τοῦ Καποδιμόντε, περιπάτους, καθ' οὓς δὲν ἀντήλλασσον οὔτε μίαν λέξιν, ἀλλ' ἐκυττάζοντο καὶ ἐμειδιῶν.

Ἡ Ἐμμα ὑπέφερε πολὺ νὰ τὸν βλέπῃ βυθισμένον ἐν τῇ σιωπῇ καὶ σοβαρὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔπειτα τὴν ἐθαसानίζε καὶ ἡ περιέργεια νὰ μαθῇ τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς καὶ τῆς σοβαρότητος ἐκείνης. Μήπως εἶχε παράπονα ἐναντίον της; Δὲν ὑπῆρξεν ἴσως πάντοτε δ' αὐτὸν ἡ περιπαθὴς, ἡ φιλότατη του Ἐμμα; Δὲν ἀντέσχε μέχρι τέλους καὶ πλησιασασα ἔθῃκεν ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ τὴν χεῖρα της καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀθλιος καιρὸς ἀπόψε. Καὶ ὅμως ἄλλοτε ἦτο ἐπιθυμητὸς αὐτὸς ὁ καιρὸς, διότι ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ μὲ ἐπροφύλαττεν ἡ ὀμπρέλλα σου μὲ ἐλάμβανες εἰς τὸν βραχίονά σου καὶ εἴμεθα τόσοσιν εὐτυχεῖς. Τὸ ἐνθυμῆσαι; Ἐγὼ ὅμως καὶ τώρα ἀκόμη θὰ εὐχαριστήθω νὰ βρέξῃ, διότι τοιοῦτοτρόπως ἀπόψε δὲν θὰ ἐξέλθῃς καὶ θὰ μείνῃς ἐδῶ αἰχμάλωτός μου.

— Θὰ ἐξέλθω ἀπόψε, τῆ ἀπεκρίθη ὁ Ἐρνέστος.

Ἡ δυστυχὴς Ἐμμα δὲν εἴξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Τί τῷ ἔκαμε διὰ νὰ τῆ ἀποκριθῇ ξηρὰ ξηρὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἐν δακρυ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἦτο τὸ πρῶτον ἀφότου ἐγένετο σύζυγος· διηυθύνθη πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ καθήσασα πρὸ αὐτοῦ ἐρίφθη μηχανικῶς τοὺς δακτύλους της ἐπὶ τῶν πληκτρῶν.

Παρῆλθεν οὕτω ἡμίσεια περιόπου ὥρα. Ὁ Ἐρνέστος εἶχεν εἰπῆ ὅτι θὰ ἐξήρχετο, οὐχ ἥττον ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἔδρας του παρατηρῶν τὸν κληνὸν τοῦ σιγάρου του. Ἡ Ἐμμα πρὸ τοῦ κλειδοκύμβαλου ἐπαίζε χωρὶς οὐδ' αὐτὴ νὰ εἴξευρῃ τί. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἐρνέστος ἠγέρθη, ἔλαβε τὸν πλόν του καὶ διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν, ὅτε ἡ Ἐμμα πλησιασασα λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τῷ λέγει:

— Κάμε μου μίαν χάριν, μὴ ἐξέλθῃς ἀπόψε. Ἐνθυμῆσαι; Πρὸ τινος καιροῦ, χθὲς ἀκόμη, μοὶ ἔλεγες ὅτι πᾶσα ἐπιθυμία μου θὰ ἦτο διαταγὴ διὰ σέ. Δὲν σέ διατασσω τίποτε, σέ παρακαλῶ, σοῦ ζητῶ τὴν χάριν νὰ μείνῃς ἀπόψε μαζί μου.

Ὁ Ἐρνέστος ὑπέστρεφεν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἔστιαν, ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἐμματος καὶ ὑπομειδιῶν μετὰ τινος εἰρωνείας, εἶπε:

— Θέλω νὰ σέ εὐχαριστήσω, θὰ μείνω.

Ἡ δυστυχὴς Ἐμμα ἀνεκρυφίσθη, παρετήρησε τὸν Ἐρνέστον διὰ βλέμματος ὅπερ ἤξιζε χιλιάς εὐχαριστήσεις, καὶ μετὰ τινος στιγμῆς τῷ εἶπεν:

— Ἐρνέστε, ἔχεις κατὶ τι ἀπόψε τὸ ὁποῖον δὲν θέλεις νὰ μοὶ φανερώσῃς καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σέ βιάσω νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς; ἀλλ' ἐγὼ τί σοῦ ἔκαμα διὰ νὰ εἶσαι τόσοσιν σκληρὸς μαζί μου; Φκίνετα: ὅτι ἐλησμώνησες τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ὅτε μοὶ ἔλεγες ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐθῶμονες μαζί μου...

— Ναί, ναί, ὅλα πράγματα τὰ ὁποῖα λέγονται ὅταν ἀγαπᾷ τις, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε διόλου ἀληθῆ.

— Διὰ σέ, ὑπέλαβεν ἡ Ἐμμα, διὰ σέ εἰμπορεῖ κάλλιστα νὰ ἔχη οὕτω δι' ἐμὲ ὅμως ὄχι, βεβαίως, διότι ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, τὸ εἴξευρες, σὲ ἀγαπῶ ὡς ὅταν σοὶ εἶπον καὶ κατὰ πρώτην φοράν.

Ὁ Ἐρνέστος ἐγέλα καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν αἰνεῖ ἀμφιβάλλον περὶ ὧσων τῷ ἔλεγεν ἡ Ἐμμα, ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ὁποίας, δυσαρεστηθείσας ὀλίγον, ἔτρεχον, ἐπὶ τῶν παρειῶν της παχέα δακρυα.

— Ὅχι, Ἐρνέστε, ἐξηκολούθησε, μὴ τὸ λέγῃς αὐτό, μὲ λυπεῖς παραπολύ. Θὰ ἐπρωτίμων μᾶλλον νὰ μοὶ ἔλεγες ὅτι περὶ ἄλλης σκέπτεσαι καὶ ὅτι ἐγὼ σοὶ εἶμαι τὸ κώλυμα, ἀλλὰ νὰ σοῦ διέρχεται κἂν ἀπὸ τὸν νοῦν, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ σέ ἀπατῶ τοῦτο εἶνε ἀχρηστία, εἶνε κακία.

Ἐφαίνετο πράγματι ὅτι ἡ Ἐμμα ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ προσποιηταί τις εἰς μερικὰς περιστάσεις ἢ ἀπάτη γνωρίζεται πάντοτε.

Ὁ Ἐρνέστος ἠκολούθει πᾶσαν κίνησιν αὐτῆς καὶ σχεδὸν ἐφαίνετο πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων της. Αἴφνης ἐξαγεί τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν τινα, τὴν ἀνοίγει, τὴν οἶδει εἰς αὐτὴν καὶ τῆ λέγει:

— Εἰμπορεῖς νὰ μοὶ εἴπῃς, τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιστολή; Ποιὸς τὴν ἔγραψε;

Ἡ Ἐμμα ἐρίφθη ἐπ' αὐτῆς ἐν βλέμματι καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ λέγουσα:

— Ποῦ ἔγκειται λοιπὸν τὸ κακόν; Ἐγὼ τὴν ἔγραψα.

Ἐγέλα. Ὁ Ἐρνέστος τὴν παρετήρει ἐκθαμβῶς. Πῶς ἠδύνατο νὰ γελᾷ, ἀναγνωρίζουσα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην; Πῶς ἠδύνατο νὰ ἔχη τὴν ἀναισχυνητίαν νὰ ὁμολογῇ ὅτι αὐτὴ τὴν ἔγραψεν; Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη δὲν ἔλεγε σαφῶς ὅτι αὐτὴ τὸν ἠπάτα; Δὲν ὠμολογεῖ πληρέστατα τὴν ἀπιστίαν τῆς Ἐμματος;

— Ἐμμα, τῆ εἶπε, μὴ γελᾷς. Ἄκουσον: εἶνε μόλις δύο μῆνες ἀφ' ὅτου ἐνουμφεῦθημεν. Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα τὰς ὑποσχέσεις μου καὶ τοὺς ὅρκους σου, τοὺς ὁποίους σου παρέβης ἤδη. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης κα-

λῶς πάντα ὅσα ὑπεφέραμεν μέχρις ὅτου εἴδαμεν πραγματοποιημένους ἐπὶ τέλους τοὺς πόθους μας, καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς κατώρθωσες νὰ σκέπτεσαι ἤδη περὶ ἄλλου.

Καὶ ἡ Ἐμμα ἐγέλα. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς εὐδιαθεσίαν, παρετήρει τὸν Ἐρνέστον, τὸν ἐθῶπευε, τῷ ἔκαμνεν ἀέρα μετὰ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν αὐτὸς τῆ εἶχε δώσει καὶ ἣτις ἐφαίνετο ἡ αἰτία ὄλων τῶν φόβων αὐτοῦ.

Πόσον ἦτο εὐτυχὴς! ὁ Ἐρνέστος τὴν ἠγαπα καὶ αὐτὴ δὲν ἐπιθυμῆ ἄλλο· πλὴν ὁ Ἐρνέστος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἡ σύζυγός του ὁμολογοῦσα ὅτι αὐτὴ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, εἶχεν ὄρεξιν νὰ γελᾷ οὕτω. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον πάντων θὰ ἦτο νὰ ἀρχίσῃ καὶ αὐτὸς νὰ γελᾷ καὶ διὰ τοῦτο γελῶν τῆ εἶπε:

— Θὰ μοὶ ἐξηγήσῃς αὐτὸ τὸ μυστήριον; Θὰ μοὶ εἴπῃς ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς τόσοσιν, καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου ἀνταγαπάσαι τόσοσιν περιπαθῶς, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην σου Μαρίαν;...

— Καὶ σύ, τὸν διέκοψεν ἡ Ἐμμα, θὰ μοὶ εἴπῃς τίς σοὶ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ παραβιάζῃς τὴν ἀλληλογραφίαν μου; Ἴδου ἡ ἐξηγήσις τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Ἡ Μαρία ἦτο ἡ μόνη μετὰ τῆς ὁποίας ἠδύναμην νὰ ὁμιλῶ περὶ σοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠθελον νὰ τῆ ὁμολογήσω τὰ πάντα, φοβουμένη μὴ ἔνεκα ἀπερισκεψίας τινὸς αὐτῆς ἀνεκαλυπτέτι ὁ πατήρ μου, τὴν εἶχεν κάμει νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἐραστής μου ὠνομάζετο Ἀχιλλεὺς καὶ οὐχὶ Ἐρνέστος, ἀκόμη δὲ καὶ τώρα ὁ σάκις σὲ ἀναφέρω εἰς τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῆ γράφω σὲ ἀποκαλῶ...

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, Ἐμμα· εἶσαι ἀγγελος καὶ εἶχα μέγα ἄδικον νὰ ἀμφιβάλλω περὶ σοῦ, τῆ εἶπεν ὁ Ἐρνέστος, φιλῶν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

— Καὶ τώρα εἶπέ μου, θὰ ἐξέλθῃς ἀπόψε;

Ὁ Ἐρνέστος ἐμειδιάσει τὴν ἐφίλησεν ἐκ νέου, ἔθηκε τὸν βραχίονά του περὶ τὸν τραχηλὸν της, καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἔμειναν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος ἐρωτῶς των, περὶ τῶν ονείρων των, περὶ τῆς εὐτυχίας των...

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ]

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Π. Θ. Ἄντ. Γ ὄ θ ε ι ο ν. Συνδρομὴ παρελθόντος καὶ τρέχ. ἔτους ἐλήφθη. — κ. Στ. Κ. Ν ο ν ο ε Β α υ γ. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Ἀσπας. Ἀπ. Β ὀ λ ο ν. Συνδ. παρ. ἔτους ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Μ. Π. Σ ὄ ρ ο ν. Ἐνεγράφη. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Σιδερ. Π ἄ τ ρ α ς. Δραχ. 15. — κ. κ. Εἰρήνην Ρ. Ἀγγελικὴν Ν. Κ. καὶ Ζωρῆ. Π. Ὑ τ τ ἔ ρ ν ι α. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Βιβλία μετ' ἀποδείξεων παρεδόθησαν. — κ. Γεώργ. Ρ. Κ α ρ δ ι α ν ῆ. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Βιβλία καὶ ἀποδείξεις παρεδόθησαν. — κ. Β. Γ. Ὑ τ τ ἔ ρ ν ι α. Ἐλήφθησαν. Ἐπράξαμεν ὡς γράφετε. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κ. Ν. Β. Ζ ι μ ν ι τ σ ἔ α ν. Παρὰ τῶν κ. κ. Χαρισιάδου ἐλήφθησαν Φρ. χρμ. 40. Ἐγράψαμεν. — Γ. Π. Ἐ ν τ α ὗ θ α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Εὐάγ. Δ. Δ ε μ η σ ὄ ν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Ἰ γ. Ὁ δ ῆ σ ὄ ν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Φ. Γ. Φ. Μ ε λ ι γ α λ ᾶ. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ὁφείλετε ἡμῖν πρὸς συμπληρωσιν δρ. 3.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

*Ανευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
Ἀθῆναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(ἄφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ἄφ. 9.58	12.12	3.22	—	Λεχαρινά	ἀν. —	7.00π	3.10	4.25μ
	ἀν. 10.18	9.20π	3.35	4.30μ		ἄφ. —	—	8.47	4.39
Συλόκασ.	ἄφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	Πάτραι	ἄφ. —	—	8.53	4.44
	ἄφ. 12.26	—	5.29	7.25		ἀν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ
Ἀκράτα	ἀν. 12.28	5.45π	5.30	3.30μ	Ἀίγιον	ἀν. 9.12	1.30	10.25	5.15
	ἄφ. 1.29	7.03	6.20	4.45		ἄφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
Αἴγιον	ἄφ. 3.10	9.05	7.40	6.45	Ἀκράτα	ἀν. 10.08	2.25	6.00π	—
	ἀν. 3.40	7.15π	4.05μ	—		Συλόκασ	ἀν. 11.17	3.20	7.16
Λεχαρινά	ἄφ. 5.41	9.48	7.00	—	Κόρινθος	ἄφ. 12.14	4.18	8.50	1.05
	ἀν. 5.46	9.54	6.45π	—		Ἀθῆναι	ἄφ. 3.40	7.30	—
Πύργος	ἄφ. 7.35	11.45	9.00	—	Πειραιεὺς	ἄφ. 4.15	8.00	—	6.25
	ἀν. 7.15π	12.00	4.00	—					
Ὀλύμπια	ἄφ. 8.10	12.55	4.55	—					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	ἀν. 8.45π	12.45μ (2)
Ἄργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	ἀν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	Ἄργος	ἀν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	ἀν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—

* Κατ' εὐθειαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν. Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου, ἐξ ἀμαρτοστοχίας καθ' ἑκάστην.

Δ Ω Ρ Α

Ἄγιοβασιλάτικα.

Τρέξατε εἰς τὸ ὠρολογοποιεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ὁδὸς Αἰόλου, 79. Θὰ εὕρετε δῶρα ἁγιοβασιλάτικα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα ἀπὸ 2 ἕως 200 δραχμ. καὶ ἄνω, καὶ διάφορα ὠρολόγια. Τρέξατε διὰ νὰ πεισθῆτε.

Ἄγιοβασιλάτικα

ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ

7 ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ

ΧΑΒΙΑΡΙ Ἐφετεινόν, γλυκύτατον πρὸς ΧΑΒΙΑΡΙ
ΧΑΒΙΑΡΙ δραχμᾶς 23 τὴν ὀκᾶν. ΧΑΒΙΑΡΙ

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΜΠΙΤΗ πλατεῖα Ὀμονοίας

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ζακυνθίου Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 18.

Τὸ ὠραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμι, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλάντοποιάν. — Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. — Ὅλα εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβατικά. 7

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς εἰλλας πωλοῦνται μόνον παρα τῆ Διευθυνσεῖ των Σιδηροδρομων Πελοποννησου. (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφόμενη καινὴν φιάλην ἀποδοῦνται λεπτὰ 15.

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

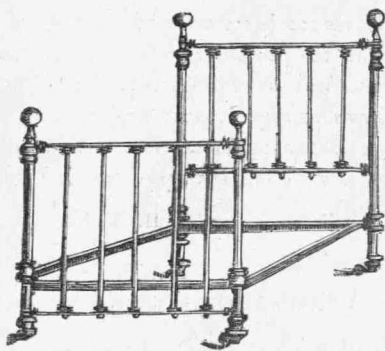
ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται, ἀπαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικὰς, εὗρισκονται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνου ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἷας δῆποτε βλάβης δωρεάν.

Ἀγοράσατε κλῖνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 2

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39, Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φωκῶν, κομπίων, χειροκτιῶν, μπαστούνιων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῆς καὶ χονδρικῆς. Λαιμοδέεται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

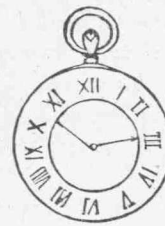
ΓΝΗΣΙΟΙ εὗρισκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπέων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουσῶν, 11. 21

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὀδὸς Αἰόλου — 79

Ἐπισκευάζονται ὠρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὁσονδήποτε ἐφθαρμένα καὶ ἀν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Ἀγοράζετε ὠρολόγιον Νικελ τῆς σίσεης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΓΕΡΤΗΡΙΑ δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ 9 δρ — 25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνίτης τοῦ Καμικτος ἐργάζεται αὐτὰ. 7

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀρίστεις εὗρσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρσὴν τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὗρισκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κ ο λ ω ν ι α παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία